

БАСНИ

НАЙ-СТРАШНИЯТЪ

Събрали се подъ единъ храстъ въ полето мишката, врабчето и заякътъ и почнали разговоръ:

— Най-страшенъ на този свѣтъ е соколътъ, — казало врабчето и се озърнало на всички страни. — Щомъ ни хване, разкъсва ни и ни изяда. . .

— Не, нищо не е соколътъ предъ ноктитѣ на котката, — казала мишката и наострила муцунката си. — Соколътъ поне може да се види, когато хвърка, а котката не се знае откъде ще изкочи. . . А какви зъби има! . . — и мишката се свила задъ една тревица.

— Не е нито соколътъ, нито котката, — казалъ заякътъ и замърдалъ дългитѣ си уши. — Нѣма пострашно отъ хрътката. Тя бѣга по-силно отъ вѣтъра и никой не може да се спаси отъ нея.

Въ това време минавалъ наблизом единъ човѣкъ. Незабелязано той се приближилъ до унесенитѣ въ разговоръ приятели, дигналъ пушката си и ги убилъ.

ОРЕЛЪ И ЗМИЯ

Имало едно момче много зло, завистливо и жестоко. То разваляло гнѣздата на птицитѣ, убивало малкиѣ птиченца, биело кучетата и коткитѣ, завиждало на другаритѣ си и само зло правило.

Веднажъ това момче заспало въ полето. Къмъ него започнала да пълзи една змия. Единъ орелъ отъ висинитѣ гледалъ какво става. И колкото змията се приближавала къмъ момчето, толкова орелътъ слизалъ по низко. И когато змията дигнала глава, да клъцне момчето, орелътъ се свилъ, сграбчилъ я въ ноктитѣ си и я издигналъ въ висинитѣ.

— Какво щѣше да направишъ? — запиталъ той змията.

— Искахъ да ухапя това лошо момче.

— То и безъ твоята отрова ще погине. Ще го погубятъ неговата завистъ, злоба и жестокость.

И орелътъ се спусналъ надъ близката планина, оставилъ змията и литналъ наново по широкия свѣтъ.

Владимиръ Русалиевъ